

Amurg de toamna

de Lucian Blaga

Pastelul este specia lirica, in care poetul descrie un tablou din natura, apeland la imagini vizuale si auditive, precum si la figuri de stil specifice.

Pastelul „Amurg de toamna” face parte din al doilea volum de poezii „Pasii profetului” 1921 in care Lucian Blaga Ilustreaza o **posibila fericire a omului in spatial rustic, natura fiind o permanenta sursa de incantare si bucurie interioara.**

Titlul semnifica anotimpul prezent in aceasta poezie, exprimat printr-o metafora, termenul de „amurg” numeste un fenomen cosmic, apusul unui astru si nu sfarsitul unui anotimp. „Amurg de toamna” trasfera descrierea concreta a unui tablou din natura in sfera spirituala, referindu-se la starea psihologica a poetului metamorfizata prin acest titlu.

Structura, semnificatii, limbaj artistic

Poezia „Amurg de toamna” de Lucian Blaga este structurata in stilul artistic specific poetului fiind alcatuita din **trei strofe inegale si un vers liber**, in final. Compozitional, poezia are **doua secvente lirice-o realitate exterioara**, in ultima strofa si o **concluzie** exprimata prin versul liber.

In prima secventa, elementele concrete ale lumii exterioare sunt dominant **cosmice** - „amurgul”, „nori”, „o raza” – **teluricul** fiind definit printr-un simbol fragil - „o frunza” – si altul abstractizat - „varf de munti”. Lumina amurgului sugereaza apusul din sufletul poetului, care fusese pe culmile extazului, „din varf de munti” si acum nu mai exista decat cenusa sub care arde mocnit „jeraticul” pasiunilor trecute. **Imaginea vizuala** a naturii este inedita si realizata prin **personificarea** amurgului care „sufla/ cu buze rosii” si „atata” pasiunea din inima poetului, pe care el incearca s-o stinga, s-o estompeze cu iluzia exprimata prin **metafora** „valul subtire de cenusa”. Din stralucirea sufleteasca a mai ramas doar „O raza”, care sugereaza starea emotionala a poetului prin **personificarea** „vine goana din apus/ si aduna aripile si se lasa tremurand”. „Frunza” este **metafora** care sugereaza eul liric, sufletul fragil al poetului pentru care este prea mare greutatea pasiunii, redata prin **metafora personificata** a razei: „O raza/ [...] se lasa tremurand/ pe-o frunza”. Ultimele doua versuri ale acestei strofe - „dar prea e grea povara – si frunza cade” – exprima esecul interior al poetului, o cadere psihica in urma unei puternice pasiuni. Culoarea dominanta in prima strofa este **rosul**, care poate semnifica pasiunea arzatoare a unei iubiri apuse, din care a ramas numai jaraticul ascuns cu grija sub valul de cenusa. **Elementele cromatice** sunt fie exprimate

direct prin **epitetul** „buze rosii” ori sugerate de „spuza” si „jaraticul”, **substantive sugestive** pentru aceasta culoare.

Ultima strofa dezvaluie profunda sensibilitate a eului liric, printr-o **interjectie si o exclamatie** - „O, suflet!” – ce se constituie intr-o confesiune. Poetul doreste sa-si protejeze sufletul de pasiuni profunde, care sunt sugerate de metafora „raza de lumina” - „Sa mi-l ascund mai bine-n piept/ si mai adanc,/ sa nu-l ajunga nici o raza de lumina”. Sufletul prea plin de sensibilitate al poetului n-ar rezista la o alta presiune, emotie interioara si „s-ar prabusi”. **Confesiunea lirica** din aceasta secventa este ilustrata prin **verbul la persoana I singular** – „mi-l ascund” si prin marturia dramatica din ultimul vers al secventei privind pericolul in care se afla sufletul sau ce „s-ar prabusi” daca o alta emotie profunda l-ar cuprinde.

Ultimul vers al poeziei formeaza singur o strofa, este un vers liber si exprima concluzia „E toamna”, lasand deschisa meditatia asupra ideii de toamna ca anotimp sau ca stare sufleteasca de deprimare de oboseala psihica.